

Καλώς ήρθατε στη συνάντησή μας για τη νέα σελήνη του Αιγόκερω. Καθώς πλησιάζουμε στο τέλος του 2024, αναμένουμε με προσδοκία τα όσα προοιωνίζει το βαρυσήμαντο έτος που βρίσκεται μπροστά μας. Από ενεργειακή άποψη, το 2025 είναι ένα έτος ανάδυσης στον χρονικό κύκλο του νέου ομίλου εξυπηρετητών του κόσμου. Και ενώ μπορούμε να προσδοκούμε ότι θα αυξηθεί η δυναμική ισχύς του στην εξωτερική νέων όψεων του Θείου Σχεδίου, στο μεσοδιάστημα, ως είθισται, ας ανατρέξουμε για λίγο σε κάποια από τα σημαντικά γεγονότα και αλλαγές που συντελέστηκαν στο παγκόσμιο κοινωνικό γίνεσθαι.

Υπάρχουν πολλά ακόμη που χρειάζεται επιπλέον να ληφθούν υπόψη: οι φυσικές καταστροφές που ρήμαξαν κοινότητες και οι συνεχιζόμενες με τεράστιο αριθμό νεκρών συγκρούσεις, που έχουν εκτοπίσει ανθρώπους από τα σπίτια τους και έχουν επιδεινώσει το προσφυγικό πρόβλημα· η παγκόσμια οικονομική αστάθεια και οι φόβοι για έναν τρίτο παγκόσμιο πόλεμο – με την απαρίθμηση αυτή να μην έχει τέλος. Υπήρξε ωστόσο και ένας αυξανόμενος αριθμός ανθρώπων που όρθωσαν το ανάστημά τους εκφράζοντας αλήθειες για την εξουσία, ένα μεγαλύτερο αίσθημα ταύτισης με τα δεινά των άλλων σε παγκόσμια κλίμακα και μια γενική αίσθηση στη δημόσια συνείδηση ότι κάτι πάει τρομερά στραβά με τον τρόπο που συμπεριφέρεται η ανθρωπότητα σήμερα. Αυτή η αναγνώριση ότι υπάρχει κάτι θεμελιωδώς λάθος αποτελεί το πρώτο βήμα προς τη διόρθωσή του και οδηγεί σε μια μεγάλης εμβέλειας συζήτηση παγκοσμίως, στον ακαδημαϊκό χώρο, σε ιδιωτικές συζητήσεις και στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης.

Στο τέλος ενός έτους, θα ήταν εξίσου χρήσιμο να θυμηθούμε τον αρχαίο ρωμαϊκό θεό Ιανό, ο οποίος απεικονίζεται με το βλέμμα στραμμένο προς τα πίσω σε ό,τι έγινε και προς τα εμπρός σε ό,τι θα γίνει, όντας ένα ταιριαστό σύμβολο για αυτή την εποχή του έτους. Ο μήνας Ιανουάριος φέρει άλλωστε από αυτόν το όνομά του. Ο Ιανός ήταν ο θεός όλων των ενάρξεων, των πυλών, των μεταβάσεων, του χρόνου, των επιλογών, των δώδων, των περασμάτων και των τερματισμών. Προέδρευε, επίσης, της αρχής και του τέλους των συγκρούσεων και, ως εκ τούτου, του πολέμου και της ειρήνης.

Το ζωδιακό σημείο του Αιγόκερω, συνδεδεμένο με τον Κρόνο και τον χρόνο, ταιριάζει περίφημα εδώ. Πίσω, στο 2012, υπήρχε έντονη προσμονή καθώς αναλογιζόμασταν σχετικά με την προφητεία των Μάγια, των οποίων οι άνθρωποι έβλεπαν τις ολοκληρώσεις των κύκλων όχι ως καταστροφές αλλά ως αφορμές για εορτασμό. Στις διδασκαλίες της Αλίκης Μπέιλη, μια παρόμοια αίσθηση προσμονής σηματοδοτεί το 2025, ως ένα έτος κατά το οποίο πρόκειται να λάβει χώρα ένα Ιεραρχικό κονκλάβιο. Είναι ευνόητο ότι σε αυτό θα αξιολογηθεί η κατάσταση της παγκόσμιας συνείδησης. Εν προκειμένο επισημαίνεται, ότι αυτό το κονκλάβιο θα ορίσει ενδεχομένως την ημερομηνία για «το πρώτο στάδιο της εξωτερικής της Ιεραρχίας». Κατά πόσο αυτό είναι

εφικτό στην παρούσα παγκόσμια κατάσταση, κανείς δεν ξέρει, ο καθένας από εμάς μόνο να υποθέσει μπορεί.

Απομένουν ακόμη πολλά να γίνουν όπως, για παράδειγμα, ο διαμοιρασμός των παγκόσμιων πόρων, όπου έχει σημειωθεί πολύ μικρή πρόοδος. Στον αντίποδα, όμως, η έμπρακτη καλή θέληση επιδεικνύεται άφθονη μέσω πολλών φιλανθρωπικών οργανώσεων και οργανισμών αρωγής που υπάρχουν για να προσφέρουν βοήθεια στους πάσχοντες. Πίσω από όλα αυτά παρατηρείται η κατάρρευση της καθεστηκυίας τάξης, η αυξανόμενη συνειδητοποίηση ότι κάτι έχει πράγματι ξεφύγει από τον τρόπο που ζούμε τη ζωή μας. Η αβεβαιότητα που απορρέει από αυτό ενδέχεται να προκαλέσει ένα δικαιολογημένο αίσθημα φόβου και τρόμου ή, θετικά ιδωμένο, να αποτελέσει ένα άνοιγμα για μια νέα προσέγγιση, ώστε να ζήσουμε πιο δημιουργικά και αρμονικά μεταξύ μας, καθώς και με τα άλλα βασίλεια της φύσης που μοιράζονται τον πλανήτη μας.

Τα κείμενα της Αλίκης Μπέιλη απευθύνθηκαν στην ανάγκη της ανθρωπότητας να σταθεί απέναντι στην ανείπωτη φρίκη του κόσμου και να αναζητήσει ένα νέο όραμα, επισημαίνοντας ότι, «Η ορθή και εποικοδομητική στάση πρέπει να βασίζεται επίσης στην έμφυτη αναγνώριση της ύπαρξης του Χριστού και της Παρουσίας Του μαζί μας *ανά πάσα ώρα και στιγμή* (έχοντας κατά νου ότι δεν ενδιαφέρεται τόσο για την πίστη όσο για τη σύμπλευσή μας με τον Θεό) και επίσης με την ανθρωπότητα... πρέπει να θεμελιώνεται στη γνώση ότι ο πόλεμος – με όλους τους ανείπωτους τρόπους, τις σκληρότητες και τις κατακλυσμικές καταστροφές του – δεν είναι παρά το σάρωθρο του Πατρός όλων, που παρασύρει μακριά κάθε εμπόδιο από την ατραπό του επιστρέφοντος Υιού Του». Από το Νέο Όμιλο Εξυπηρετητών του Κόσμου ζητήθηκε «να αναγνωρίσει τους παρεμποδιστικούς παράγοντες, αλλά πρέπει επίσης να αρνηθεί να απογοητευθεί απ' αυτούς· πρέπει να γνωρίζει τα εμπόδια (πολλά από τα οποία είναι οικονομικά και βασίζονται στην υλική απληστία) και στη συνέχεια να επιδείξει μια τέτοια επιδεξιότητα στη δράση και ένα τέτοιο επιχειρηματικό δαιμόνιο, ώστε να υπερνικηθούν αυτά τα εμπόδια· πρέπει να βαδίζει με οξυδέρκεια μέσα από τις παγκόσμιες δυσκολίες και – κρατώντας τον πεντάκτινο αστέρα Του μπροστά τους – να περάσει αλώβητος και επιτυχώς εν μέσω όλων των ανασταλτικών παραγόντων απογοήτευσης».

Σήμερα η αναζήτηση της αλήθειας λαμβάνει χώρα σε άπαντα τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, με εξαιρετικές εκπομπές podcast και ενημερωμένους ομιλητές. Το ελπιδοφόρο μήνυμα από όλα αυτά είναι ότι υπάρχει ένας νέος κόσμος υπό διαμόρφωση, ο οποίος θα αλλάξει εντελώς το πρόσωπο της Γης με την πάροδο του χρόνου και ξεδιπλώνεται μπροστά στα μάτια μας, αν ξέρουμε πού να κοιτάξουμε. Η ανθρωπότητα έχει κλονιστεί ψυχολογικά από την συσκότιση της πνευματικότητας, της αλήθειας και του νοήματος σε συνδυασμό με μια ακόρεστη λαχτάρα για κάθε τι υλικό, την οποία ο πλανήτης απλά δεν μπορεί να αντέξει.

Υπάρχει ένα γνωστό ιστορικό που έλαβε χώρα στις αρχές του προηγούμενου αιώνα, όταν η εφημερίδα Times ζήτησε από επιφανείς συγγραφείς να υποβάλουν δοκίμια με θέμα «Τι πάει στραβά με τον Κόσμο». Ο Άγγλος φιλόσοφος G. K. Chesterton πήρε μέρος υποστηρίζοντας, μεταξύ άλλων, ότι η δημοκρατία «τείνει να είναι απλά ένα έκλυτο ξεφάντωμα πνευματικής αυτοϊκανοποίησης, αφού με μια διεφθαρμένη και απεχθή αλλαγή, ο φιλελευθερισμός έχει γίνει φιλελευθεριότητα.

Ποια είναι λοιπόν η διαφορά μεταξύ φιλελευθερισμού και ελευθεριότητας; Δεν είναι ώρα να το εξετάσουμε σε βάθος εδώ, δεν παύει, ωστόσο, να αποτελεί ένα ζήτημα που αξίζει στοχασμού. Μήπως έχουμε τραβήξει πολύ μακριά το σκοινί της ελεύθερης ατομικότητας προς όφελος της ελευθερίας στην προώθηση των δικαιωμάτων του ατόμου, αντί των ατόμων που θα πρέπει να εργάζονται όλα μαζί για το κοινό καλό;

Έχοντας το αυτό υπόψη, το ομαδικό μας έργο κατά το διαλογισμό είναι να χρησιμοποιήσουμε την ακλόνητη φύση της θέλησης για να παραμείνουμε σθεναροί και να διατηρήσουμε το όραμα ενός κόσμου που διαπνέεται από βαθύτερο νόημα και τις νέες αξίες που οδηγούν αυτό το νόημα σε έκφραση, κομίζοντας μια περίσσεια ενέργειας, ευκαιρίας και χαράς.

Υπάρχει κάτι στη συλλογική συνείδηση που αναβράζει, ανταποκρινόμενο προς το όραμα· μια αίσθηση προσμονής και ετοιμότητας για μεγαλύτερη ευθύνη. Η πρόσθετη δυσκολία για όσους ασχολούνται με την υπηρεσία μέσω ομαδικού διαλογισμού είναι ότι τα αποτελέσματα της πνευματικής προσπάθειας δεν γίνονται άμεσα ορατά. Η γέφυρα που χτίζουμε είναι προς έναν κόσμο ποιότητων, όχι μορφών και η ιδέα ότι η ποιότητα θα πρέπει να αποτελεί το στόχο της ζωής στη γη είναι ένα όραμα που χρήζει διαφύλαξης. Η αρχή της συνέχειας ανάμεσα στον κόσμο της προσωπικότητας και τον κόσμο της ψυχής μπορεί να γίνει αντιληπτή μόνο με όρους ποιότητας. Ο Τζόνναθαν Σουίφτ έγραψε κάποτε, «Όραμα είναι η τέχνη τού να βλέπεις το αόρατο» και είναι μέσα από την καλλιέργεια μιας τέτοιας νοοτροπίας και την ικανότητα να στέκουμε ενωμένοι για τη λήψη εντύπωσης και έκφρασης των όσων διαπιστώσαμε, όπου θα βρούμε τη θέληση να ενισχύσουμε το νέο όμιλο των παγκόσμιων υπηρετών με την ενέργειά της.